

MANO SESUO,
SERIJINĖ.
ŽUĐIKĖ

BOOKER PRIZE IR
WOMEN'S PRIZE FOR FICTION NOMINANTĖ

ROMANAS

OYINKAN
BRAITHWAITE

baltos lankos

Oyinkan Braithwaite

Mano sesuo, serijinė žudikė

romanas

Iš anglų kalbos vertė Kristina Aurylaitė

baltos lankos

Baliklis

Lažinuosi, nežinojot, kad baliklis maskuoja kraujo kvapą. Dauguma baliklį naudoja bet kur, manydami, kad tai visam kam tinkama priemonė, nė nepasivargindami patyrinti sudėties ar juolab atidžiau apžiūrėti neseniai nuvalyto paviršiaus. Baliklis puikiai dezinfekuoja, bet valo ne itin efektyviai, todėl čiumpu jį tik tada, kai kruopščiai iššveičiu vonios kambarį, kad neliktų jokių gyvybės ar mirties ženklų.

Akivaizdu, kad vonioje, kur mudvi stovime, neseniai darytas remontas – atrodo, lyg ji dar niekuomet nenaudota, ypač dabar, kai kone tris valandas čia tvarkiausi. Sunkiausia buvo išvalyti kraują, prasismelkusį už glaisto tarp dušo ir sienos. Tas vietas lengva pamiršti.

Vonia tuštutėlė, nesimato jokių daiktų; dušo želę, dantų šepetėlį ir pastą jis laiko spintelėje virš kriauklės. Ant grindų patiestas dušo kilimėlis – juodas besišypsantis veidukas geltoname trikampyje – yra vienintelis spalvotas daiktas akinamai baltoje patalpoje.

Ajula sėdi įsitaisiusi ant tualetto dangčio, susikėlusį kojas, rankomis apsivijusi kelius. Kraujas ant jos suknelės išdžiūvo, tai nebereikia nerimauti, kad užlašės ant baltų, dabar jau spindinčių plytelių. Dredus susikėlė ant viršugalvio, kad

nebrūkšteltų per grindis. Ji vis žvilgčioja į mane savo didelėmis rudomis akimis, baimindamasi, kad pykstu, kad atsistosi nuo grindų, kurias blizginu ropodama keturpėsčia, ir pulsiu auklėti.

Aš nepykstu. Jei ką ir jaučiu, tai nuovargį. Nuo kaktos ant grindų nulaša prakaito lašas, nušluostau jį mėlyna kempine.

Kai ji paskambino, ruošiausi vakarieniam. Viskas buvo tvarkingai sudėliota ant padėklo: lėkštės kairėje šakutė, dešinėje peilis, iš servetėlės išlanksčiau karūną ir padėjau lėkštės viduryje. Filmas laukė sustabdytas vos titrams prasidėjus, ką tik suskambėjo orkaitės laikrodis. Tada ant stalo ėmė įnirtingai vibruoti telefonas.

Kai parsirasiu namo, viskas bus atšalę.

Atsistuju, nuskalauju kriauklėje pirštines, bet nenusimau nu. Ajula žiūri į mano atspindį veidrodyje.

– Reikia išvežti kūną, – sakau jai.

– Pyksti ant manęs?

Normalus žmogus tikriausiai pyktų, bet man dabar labiausiai rūpi atsikratyti kūno. Kai atvažiauvau, nunešėm jį į mano mašinos bagažinę, kad galėčiau šveisti ir blizginti netrikdoma jo šalto žvilgsnio.

– Nepamiršk savo rankinės, – atsakau.

Grįžtame prie mašinos. Jis vis dar bagažinėje, laukia mūsų.

Kone dvylikos kilometrų ilgio Trečiasis tiltas, jungiantis Lagoso salą su žemynu, naktį beveik tuščias, be to, čia nėra gatvės šviestuvų, tad tamsu, nors į akį durk, tik tolumoje švyti miesto žiburiai. Numetame kūną ten, kur ir ankstesnį – per tiltą ir į vandenį. Bent jau nesijaus vienišas.

Šiek tiek kraujo įsigėrė į bagažinės kilimėlį. Ajula pasiūlo išvalyti, jaučiasi kalta, bet paimu jai iš rankų pačios pasidarytą mišinį – šaukštas amoniako, du puodeliai vandens – ir užpilu ant dėmės. Nežinau, ar Lagoso policija turi priemonių ir specialistų, kurie galėtų atidžiai ištirti nusikaltimo vietą, bet Ajula už jokus pinigus neišvalytų taip gerai kaip aš.

Užrašų knygelė

– Kas jis buvo?

– Femis.

Užsirašau vardą. Mudvi mano kambaryje. Ajula sėdi sukryžiuojusi kojas ant mano sofos, ilsisi, galvą atrėmusi į atlošą. Kol maudėsi, sudeginau jos suknelę. Dabar vilki rožinius marškinėlius ir kvepia kūdikiams skirta pudra.

– O pavardė?

Ji susiraukia, prikanda lūpą, paskui papurto galvą, lyg stengtųsi atkratyti tą pavardę iš atminties gelmių. Nepavyksta. Ji trukteli pečiais. Reikėjo paimiti jo piniginę.

Užverčiu užrašų knygelę. Ji maža, mažesnė už mano delną. Kartą žiūrėjau TEDx paskaitą, kur toks vyriškis aiškino, kaip paprasta knygelė, kurią visur nešiojasi su savimi ir kiekvieną dieną aprašo vieną laimingą akimirką, pakeitė jo gyvenimą. Todėl ir aš nusipirkau užrašų knygelę. Pirmame puslapyje parašiau: „Pro savo kambario langą mačiau baltąją pelėdą.“ Nuo tada ji beveik tuščia.

– Bet, žinok, tai ne mano kaltė.

Bet aš nežinau. Nežinau, ką ji turi omeny. Kad neištengia prisiminti jo pavardės? Ar jo mirtį?

– Papasakok, kas atsitiko.

Eilėraštis

Femis parašė jai eilėrašį.

(Ji prisimena eilėrašį, bet neprisimena pavardės.)

*Pamėginkit jos
grožyje rasti bent ydą
arba atveskit man moterį,
kad išdrįstų atsistoti greta
jos ir nenuvystų.*

Ir įteikė jai, užrašytą ant lapelio – dukart perlenkto, kaip mokykloje, kai galiniuose suoluose sėdintys paaugliai siuntinėdavo vienas kitam meilės laiškelius. Ją sujaudino (bet Ajulą visada sujaudina, kai garbinami jos privalumai), todėl ji sutiko būti jo moterimi.

Švenčiant jų vieno mėnesio sukaktį, ji nudūrė jį jo vonioje. Žinoma, kad neketino to daryti. Jis buvo piktas, rėkė ant jos, iš burnos sklindantis svogūnų kvapas degino jai veidą.

(Bet kodėl ji turėjo peilį?)

Peilis buvo skirtas apsisaugoti. Su vyrais niekada nežinai, jie nori to, ko nori, tada, kada nori. Ji nenorėjo jo nužudyti; norėjo tik išpėti, bet jis ginklo neišsigando. Buvo aukštesnis nei

šešių pėdų, ir ji jam tikriausiai atrodė panaši į lėlę – mažutė figūrėlė ilgomis blakstienomis ir rausvomis, putliomis lūpomis.

(Jos žodžiai, ne mano.)

Nužudė ją pirmu smūgiu, pataikė tiesiai į širdį. Bet paskui dūrė dar du kartus, dėl visa ko. Jis susmuko ant grindų. Girdėjosi tik jos pačios alsavimas ir nieko daugiau.

Kūnas

Esat apie tai girdėję? Dvi merginos įeina į kambarį. Kambarys bute. Butas – ketvirtame aukšte. Kambaryje tyso negyvo suaugusio vyro kūnas. Kaip jos nugabena tą kūną į pirmą aukštą niekieno nepastebėtos?

Pirmiausia apsirūpina reikiamomis priemonėmis.

– Kiek paklodžių reikės?

– Kiek jis turi?

Ajula išbėgo iš vonios. Grįžo apsiginklavusi informacija, kad skalbinių spintoje rado penkias paklodes. Prikandau lūpą. Paklodžių reikėjo kuo daugiau, bet bijojau, kad jo šeima pastebės, jei visame bute liks tik viena – ta, patiesta ant lovos. Jei tai būtų koks eilinis vyras, gal niekas ir nenustebtų – bet šitas buvo tikras pedantas. Knygos jo lentynose sudėliotos abėcėlės tvarka pagal autorių. Vonios spintelėje išrikiuotas pilnas komplektas valymo priemonių; jis netgi pirkdavo to paties gamintojo dezinfekcinę priemonę kaip ir aš. O virtuvė spindėte spindėjo. Ajula čia atrodė visai ne vietoje – kaip kokia dėmė baltame popieriaus lape.

– Atnešk tris.

Antra, jos išvalo kraują.

Sugėriau kraują rankšluosčiu ir nugrėžiau kriauklėje. Dar ir dar kartą, kol grindys vėl tapo sausos. Ajula mindžikavo šali-
mais, remdamasi visu svoriu tai ant vienos kojos, tai ant kitos. Nekreipiau į ją dėmesio. Atsikratyti kūno užtrunka gerokai il-
giau, negu atsikratyti sielos, ypač jeigu nenori, kad liktų kokių
įrodymų apie nusikalstamą veiką. Bet mano akys tolydžio šau-
dė į prie sienos susmukusį lavoną. Neįstengsiu kruopščiai at-
likti darbo, kol kūnas neatsidurs kur nors kitur.

Trečia, paverčia jį mumija.

Ant išvalytų grindų ištiesėme paklodes, Ajula užritino ant jų
kūną. Aš nenorėjau jo liesti. Po baltais marškinėliais ryškėjo it
skulptoriaus iškalti raumenys. Tokio, regis, neturėtų pražudyti
pora sužeidimų, bet panašiai atrodė ir Achilas, ir Cezaris. Da-
rėsi liūdna vien pagalvojus, kad jo plačius pečius, ryškius pil-
vo raumenis suės mirtis ir beliks tik kaulai. Vos įėjusi, tris kar-
tus patikrinau pulsą, paskui dar tris kartus. Atrodė toks ramus
ir taikus, lyg miegotų. Galva buvo žemai nusvirusi, nugara at-
remta į sieną, kojos praskėstos.

Dūsaudama ir šnopusdama Ajula užvertė kūną ant pa-
klodžių. Nusibraukė nuo kaktos prakaitą, liko kruvinas dryžis.
Užmetė ant kūno paklodės kraštą, uždengė jį nuo mūsų akių.
Tada padėjau jai jį paridenti ir tvirtai susukti į paklodes. Atsi-
stojom ir sužiurom į baltą ritinį.

– Kas dabar? – paklausė ji.

Ketvirta, jos išneša kūną.

Galėjom lipti laiptais, bet įsivaizdavau mudvi, nešinas – tai buvo akivaizdu – negrabiai suvyniotu lavonu ir susitinkančias ką pakeliui. Sugalvojau keletą galimų paaiškinimų:

„Norim iškrėsti pokštą broliui. Jis kietai *įmigęs*, mes pernešim jį į kitą vietą.“

„Aišku, kad čia ne žmogus, kuo jūs mus laikot? Čia manekenas.“

„Ne, ponias, *čia maišas* bulvių.“

Įsivaizdavau, kaip menamo liudininko akys iš baimės išsiplečia ir jis ar ji puola slėptis. Ne, apie laiptus negalėjo būti nė kalbos.

– Reikės leistis liftu.

Ajula žiojosi kažko klausti, bet papurtė galvą ir užsičiaupė. Savo darbą ji jau padarė, visa kita paliko man. Mes jį pakėlėm, bet vertėjo dirbti keliais, o ne nugara. Pajutau kažką trakstelint ir paleidau jį iš rankų, kūnas dunkstelėjo į grindis. Sesuo užvertė akis. Iš naujo suėmiau už kulkšnių, ir mudvi nunešėm jį prie durų.

Ajula puolė prie lifto, paspaudė mygtuką, parbėgo prie mūsų ir vėl pakėlė Femį už pečių. Atsargiai žvilgtelėjau į koridorių, įsitikinau, kad laiptų aikštelė tuščia. Kilo noras pasimelsti, paprašyti, kad, kol keliausime iki lifto, neatsidarytų niekieno durys, bet esu daugmaž įsitikinusi, kad būtent į tokias maldas Jis *tikrai* neatsako. Tad nutariau pasikliauti sėkme ir sparta. Tyliai nukrypavome akmeninėmis grindimis. Pačiu laiku dzingtelėjo liftas ir atvėrė mums savo nasrus. Įsitikinau,

kad kabina tuščia, tada įvertėme ją vidun ir pastūmėme į kam-
pą, kad nekristų į akis.

– Palaikykite liftą! – pasigirdo šūksnis.

Akies krašteliu pastebėjau, kad Ajula jau buvo beaspau-
džianti mygtuką – tą, kuris neleidžia automatiškai užsidaryti
durims. Pliaukštelėjau jai per pirštus ir kelis kartus padaužiau
per pirmo aukšto mygtuką. Lifto durims užsitarant, spėjau iš-
vysti nusivylusį jaunos mamos veidą. Dilgtelėjo sąžinė – vie-
noje rankoje ji laikė kūdikį, kitoje krepšius, – bet ne tiek, kad
rizikuočiau atsidurti už grotų. Be to, kur ji išsiruošė tokiu me-
tu ir dar su kūdikiu ant rankų?

– Ar iš proto išsikraustei? – sušnypščiau Ajulai, nors ir ži-
nojau, kad jos judesys buvo instinktyvus. Gali būti, kad toks pats
impulsyvumas ir pastūmėjo ją suvaryti peilį į žmogaus kūną.

– Atsiprašau, – teištare ji.

Nurijau žodžius, kurie grasino išsiveržti man iš lūpų. Da-
bar ne laikas.

Pirmame aukšte palikau Ajulą saugoti kūno ir laikyti lif-
to. Jeigu kas nors artinsis, jai reikės uždaryti duris ir kilti į vir-
šutinį aukštą. Nubėgau prie mašinos ir privairavau prie galinių
daugiabučio durų, tada išnešėm kūną iš lifto. Mano širdis lio-
vėsi daužytis tik tada, kai užtrenkiau bagažinę.

Penkta, jos ima baliklį.